

Наталка Сняданко

Конкурс Найбридкіших Смертників

*Часть сборника
Комашина тарзанка (збірник)*

Наталка Сняданко

Конкурс Найбридкіших Смертників

*Текст предоставлен правообладателем
http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=4436164
Комашина тарзанка: Фоліо; Харків; 2009
ISBN 978-966-03-4855-4*

Аннотація

«Щорічний Конкурс вибору чотирьох найбридкіших хворих світу відбувався уже втринадцяте. У його бренді поєднувалися символіка Червоного Хреста і піратського прапора – на фоні білого полотнища із червоним хрестом рельєфно виділялися чорним перехрещені людські кістки і череп. Цього року Конкурс проходив в Україні. Ідея його створення належала відомому магнатові шоу-бізнесу Мао Сень-Піну із Нью-Йорка, він же забезпечував фінансування...»

Содержание

* * *

Конец ознакомительного фрагмента.

4

8

Наталка Сняданко

Конкурс Найбридкіших Смертників

* * *

Щорічний Конкурс вибору чотирьох найбридкіших хворих світу відбувався уже втринадцяте. У його брендї поєднувалися символіка Червоного Хреста і піратського прапора – на фоні білого полотнища із червоним хрестом рельєфно виділялися чорним перехрещені людські кістки і череп. Цього року Конкурс проходив в Україні. Ідея його створення належала відомому магнатові шоу-бізнесу Мао Сень-Піну із Нью-Йорка, він же забезпечував фінансування. Основних умов участі в Конкурсі було дві: невиліковне захворювання кожного з учасників та особлива потворність хвороби, яка мала викликати відразу замість співчуття. Фіналісти Конкурсу їхали у двотижневу подорож містами своїх мрій. Протягом цієї подорожі, яка ставала центральною темою світових газет, виконувалися всі забаганки хворих, які протягом туру мали брати участь у численних прес-конференціях і зустрічах з публікою, терпляче відповідати на питання і старанно оголювати перед теле– та фотооб’єктивами свої пух-

лини, гнійники та екземи.

Мао Сень-Пін називав цей Конкурс добродійною акцією і тішився славою всесвітньо відомого мецената, але далеко не всі були згодні з таким визначенням. Прискіпливі недобророзичливіці підрахували, що протягом цих тринадцяти років бізнесмен, користуючись статусом мецената, звів до мінімуму свої податки, а його прибутки, не в останню чергу і завдяки медіа-резонансу від Конкурсу, вирости настільки, що Конкурс можна сміливо вважати вигідною інвестицією, яка не має нічого спільного з харитативністю.

Бульварна преса відразу ж розтиражувала цифри цих прибутків, вартість нерухомості, якою володіє меценат, його щомісячні видатки, з'явилися навіть компроматні фото – Мао Сень-Пін в борделі, Мао Сень-Пін серед наркоманів, Мао Сень-Пін у дуже нетверезому стані.

Серйозна преса сумнівалася, чи можна будувати шоу-бізнес на стражданні смертельно хворих, чи морально примушувати їх виставляти напоказ свої болячки, чи добре витратити на це кошти, звільнені від податку, бо якби ці податки пішли на лікарні, то, можливо, завдяки вчасному лікарському втручанням вдалося б зменшити кількість невиліковно хворих.

Ще більш поважні аналітичні видання друкували розлогі есеї про кризу індустрії розваг, інфляцію смаків та уподобань, притуплення людської вразливості і загальний занепад духовності та моралі. Фейлетоністи поважних аналітичних

видань саркастично розмірковували про те, що шоу-бізнес ніколи не відзначався особливо тонкими естетичними смаками, але якщо раніше в центрі його уваги принаймні було вродливе людське тіло, навіть нехай у вигляді сумнівної краси силіконового стандарту, то тепер увага публіки скеровується на найпотворніше. Ще трохи, і повернеться середньовічна мода на публічні страти, торттури на дибі, спалення відьом, і тоді різко впадуть телерейтинги всіх популярних передач, навіть прямих трансляцій з боксу серед суперваговиків. Найбільші песимісти пророкували майбутній занепад й індустрії сексуальних розваг.

Мао Сень-Пін ображався на такі заяви, наводив цифри своїх щорічних пожертвувань на Конкурс, які визначалися шестизначними цифрами, не вказуючи при цьому, ясна річ, що 70% цих коштів витрачається на рекламу, і скаржився на чорну людську невдячність. Цю полеміку преса друкувала не менш активно, наводилися коментарі незацікавлених осіб і авторитетних експертів, а всі публікації, як прихильні, так і критичні, переважно передували черговому Конкурсу Найбридкіших Смертників, від чого популярність і прибутки Мао Сень-Піна неухильно зростали.

Цього року критичних голосів було особливо багато. Можливо, причиною став нещасливий порядковий номер Конкурсу і пов'язані з цим технічні недоліки. Наприклад, українських організаторів звинувачували у тому, що зникла частина виділених спонсором коштів. Ті, ясна річ, запе-

речували і вважали причиною таких звинувачень примітивну заздрість тих країн, які так і не стали місцем проведення Конкурсу, хоча дуже цього прагнули. Дехто вважав, що Конкурс спершу повинен пройти у всіх країнах Європейської Спільноти, а другий і третій світ можуть зачекати. Але місце кожної наступної імпрези призначав сам Мао Сень-Пін. Він обрав Україну, бо його остання, п'ята за порядком, дружина виявилася українкою і розповідала, що цей край неймовірно гарний, не кажучи вже про якість тутешніх чорноземів, останнім часом трохи підіпсуту екологічною кризою.

Четвірка невиліковно хворих українців та українок була бездоганною з точки зору журі. При всьому бажанні нікому б не вдалося дорікнути організаторам, що хвороби учасників надто поважні чи недостатньо потворні. Журі подбало і про відображення локального колориту, кожен із учасників мав найбільш розповсюджену у своїй місцевості хворобу, вияви якої були гіпертрофованими відповідно до вимог Конкурсу. Вражав і юний вік фіналістів, адже ніхто з них не мав шансів дожити до вісімнадцяти.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.